

ספרי' - אוצר החסידים - ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

שופטים

שיחות קודש
מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שני אורסא הן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות ששים וחמש לבריאה
הי' תהא שנת סגולות המשיח
שנת הק"ד לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

משיחות ש"פ שופטים, ז' אלול ה'תנש"א

– תרגום מאידית –

ושוטרים תתן לך", משא"כ בלשון היעוד נאמר רק „ואשיבה שופטיך", ולא מוזכר שוטרים. ולאידך: נוסף הלשון והענין „ויעציך".

(ב) מה הם שני הענינים ד, „שופטיך" ו, „ויעציך"?

(ג) מדוע נאמר ב, „שופטיך" הלשון „כבראשונה", וב, „ויעציך" – „כתתלה"?

(ד) הדין „שופטיך" ו, „ויעציך" בלשון נוכח (לא כבפרשתנו – „שופטים ושוטרים" סתם (אע"פ שאח"כ כתוב „תתן לך").

ג. ויש לומר הביאור בזה:

החילוק בין שופטים ושוטרים הוא – בלשון רש"י: „שופטים – דיינין הפוסקים את הדין, ושוטרים – הרודין את העם אחר מצותן שמכין וכופתין במקל וברצועה עד שיקבל עליו את דין השופט"¹⁰. כלומר, שהשוטרים ענינם לכפות ולהכריח את אנשי העם שיקבלו את הדין והמשפט.

עפ"ז מובן מדוע ביעוד הגאולה נאמר רק „ואשיבה שופטיך" ולא „שוטרים" –

א. בשייכות עם הציווי בפרשתנו „שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך", ישנו היעוד של נביא הגאולה? „ואשיבה שופטיך כבראשונה ויעציך כתתלה", וכפי שאומרים גם בתפלה בכל יום (מימי החול): „השיבה שופטינו כבראשונה ויעצינו כתתלה".

וע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – בנוגע להכרות והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: „לאלתר לתשובה (ובמילא) לאלתר לגאולה", שכבר סיימו הכל, גם את „צחצוח הכפתורים"⁵, וצריך רק להיות „עמדו הכן כולכם"⁶ – וגם את זה כבר סיימו – לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – מובן, שאחוזים כבר עתה בזמן של קיום היעוד „ואשיבה שופטיך גו' ויעציך"⁸, ויתירה מזו: כתתילה: כבר ישנה ההתחלה בזה, כדלקמן.

ב. ויובן זה בהקדים כמה דיוקים בלשון היעוד:

(א) בציווי בפרשתנו נאמר „שופטים

(1) בתחילתה.

(2) ישע' א, כו.

(3) ברכה ה"א דתפילת העמידה.

(4) „קול קורא" ב, הקריאה והקדושה" (סיון-תמוז תש"א. אלול תש"ב) – נדפסו באגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ה ע' שסא ואילך. שעו ואילך. תת ואילך. ח"ו ע' תל ואילך.

(5) ראה שיחת שמחת תרפ"ט.

(6) אגרות קודש שלו ח"ד ע' רעט. וש"ב.

(7) ראה „היום יום" ט"ו טבת. ובכ"מ.

(8) ראה פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"א מ"ג, דמשמע שם „ואשיבה שופטיך גו'" יהי עוד „לפני בוא המשח" וכהסיוס בכתוב זה „אחורי כן יקרא לך עיר הצדק גו'". וראה לקו"ש ח"ט ע' 105 הערה 74.

(9) ריש פרשתנו.

(10) וראה רמב"ם ריש הל' סנהדרין: שופטים – אלו הדיינים הקבועין בבית דין ובעלי דינים באים לפניהם, שוטרים – אלו בעלי מקל ורצועה כו'. וברשי' סנהדרין טז, ב (ד"ה שוטרים): חובטין במקלות ע"פ השופטים לכל מי שאינו שומע.

(11) ראה סהמ"צ להרמב"ם מ"ע קעו (ועד"ז בחינוך מצוה תצא): למנות שופטים ושוטרים שיכריחו לעשות מצוות התורה ויחזירו את הנוטים מדרך האמת אל" על כרחם כו' וימנעו ויחזרו מהרע ויעמידו הגדרים על העובר עד שלא יהיו מצוות התורה ואזהרות נדונות לפי אמונת כל איש.

ולכאורה: כיצד מתאים שם הפרשה („שופטים“) עם המצוה שתוכנה הוא לכאורה „שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך“, ועד שאיתא במדרש²¹ „אם אין שוטר אין שופט, כיצד, כיון שנתחייב אדם בב"ד לחבירו אם אין שוטר שיוציא ממנו כיון שפורש מן הדיין אין ספיקה ביד הדיין לעשות לו כלום אא"כ מוסרו ביד השוטר!?"

והביאור בזה²²: ענין השוטרים הוא רק סיוע להשופטים, שאם השופט אינו יכול לבצע את משפטו בפועל, צריכים לשוטרים, „בעלי מקל ורצועה“, שיכריחו את הבעל דין, „שיקבל עליו את דין השופט“. ולכן נקראת הפרשה רק בשם „שופטים“, ומינוי השוטרים אינו נחשב למצוה בפ"ע (במנין המצוות), אלא הוא נכלל במצות מינוי השופטים – כיון שענין השוטרים הוא פרט בענין ה„שופטים“ (בכדי לפעול את קיום המשפט (בפועל) שע"י השופטים), אבל אין זה ענין הכרחי לענין המשפט, שיכול להתקיים בפועל גם ללא שוטרים, כאשר המצב והזמן הוא כתיקונו, שאין צריכים לזה (כפי שהי' לע"ל), כנ"ל.

וזה שהציווי בתורה כולל גם „שוטרים“, הוא כיון שזהו ציווי לדורות המדבר על כל הזמנים וכל המצבים, במילא צריכים ציווי על שוטרים, במצב שנדרש שיקבלו את הדין בדרך כפי²³

כיון שלעתיד לבוא מתבטלים מציאות הרע¹² והיצר הרע¹³, ולא יצטרכו לשוטרים¹⁴ שיכריחו את אנשי העם להשמע להוראות השופטים, כיון שכל האנשים יקיימו מעצמם את ההוראות¹⁵. יצטרכו רק „שופטים“, שיפסקו דינים וילמדו תורה ויורו את הוראות התורה והמצוות לבנ"י¹⁶ („ילכו מחיל אל חיל“¹⁷ בקדושה גופא¹⁸).

ד. ויש לומר שזה מרומז גם בשם הפרשה „שופטים“ (ללא תיבת „שוטרים“), כידוע¹⁹ ששמו של דבר מבטא את תוכן כל הדבר, ועד"ז בנוגע לשמות פרשיות התורה כפי שהן נקראות ע"פ מנהג ישראל, והן בתכלית הדיוק²⁰ –

12) כמש"נ „ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ“ (וכר' יג, ב).

13) ראה סוכה נב, א.

14) ראה אוה"ת פרשתנו ע' תתכ"א: ועפ"ז יובן ענין ושוטרים. . והיינו להכות נה"ב בשבת ע"ד לעולם יריגו (ברכות ה, רע"א).

15) ולהעיר מפ"י הרד"ק עה"פ ואשיבה שופטיך כבראשונה: זה הי' בימות המשיח שיכלו הרשעים כולם ושארת ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב (צפני' ג, ג).

16) ראה רמב"ם ריש הל' ממרים: ב"ד הגדול שבירושלים [העיקר והיסוד של כל השופטים ש„בכל שעריך“*] הם עיקר תורה שבעל פה והם עמודי ההוראה ומהן חק ומשפט יוצא לכל ישראל. וראה לקו"ש חכ"ט ע' 97.

17) לשון הכתוב – תהלים פד, ה.

18) ראה תניא אנה"ק ס"ו ס' כו (קמ"א, א).

19) ראה תניא שעה"ה א"פ א. וראה בארוכה „תשובות וביאורים“ (קה"ת תשל"ד) ס"א* „לקו"ש ח"ו ס"ע 35 ואילך ובהערות שם. וש"נ.

20) ראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 57 ואילך. ועוד.

* ראה פרשתנו יז, ח (ובפרש"י ד"ה דברי ריבות). ולהעיר גם מספרי ריש פרשתנו (עה"פ בכל שעריך). ומב"ם הל' סנהדרין פ"א ה"ג. ועוד.

* אגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"א ס"ע רפח ואילך. המו"ל.

21) נתחומא פרשתנו ב (ובתנחומא כאבער ג). וראה גם ספרי ריש פרשתנו (עה"פ בכל שעריך). וראה ביאור הר"פ פערלא לסה"מ צ לרס"ג פרשיות פרשה א' בסופה.

22) ראה לקו"ש חל"ד ע' 104-103.

23) אלא דיש לומר, דכיון שכל עניני התורה הם נצחיים – גם לע"ל יהיה הענין ד„שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך“, אלא שאז יהיו שוטרים אך ורק למעליותא – להכריז ולהודיע

טובה כיצד להתנהג, עצה שהוא (השומע) מבין ומונח אצלו והוא מרגיש שזהו ענין טוב עבורו (השומע), אם לאו - אין זו עצה טובה, אלא חוקה וגזירה.

ועד"ז מובן גם החילוק בין „שופטיך” ו„יועציך” בלשון היעוד בקשר למשפט ועצה בעניני תורה ומצוות.

ויש בזה מה שאין בזה: מעלת היועץ היא, שזה מתקבל יותר אצל שומע העצה, זה חודר בו בפנימיות מציאותו, כיון שמונח אצלו שזוהי עצה טובה עבורו; מעלת השופט היא, שהיות והוראותיו באות כהוראה וציווי מהשופט שהוא נעלה שלא בערך מהנשפט, ה"ז נותן לשופט, שיש לו כח התורה לפסוק דינים, נתינת כח גדולה שלא בערך (לגבי יועץ שבערכו), וגם - שזה בא בדרך ציווי מלמעלה, שמכריח את האדם שיקיים את ההוראה (משא"כ עצה יש לו ברירה אם לקיים או לא).

ובסגנון אחר: אצל שופט נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות השופט, ואצל יועץ נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות מקבל העצה.

ועד"ש שני הענינים שצריכים להיות בכללות עבודת האדם²⁶: עבודת האדם בכח עצמו - אתערוּתא דלתתא, והסיוע מלמעלה - אתערוּתא דלעילא. ועד"ז בפרטיות יותר ישנם שני הענינים בסיוע מלמעלה עצמו²⁷: סיוע ונתינת כח שהוא

[ולכן גם נאמר במדרש „אם אין שוטר אין שופט”, לא לדינא, אלא לתועלת קיום הדבר, כשיתכן שבלא שוטרים המשפט לא יצא לפועל].

ה. עפ"ז יובן הטעם לכך שביעוד ניתוסף „ויועציך” (נוסף על „שופטיך”), כיון ששלימות הכח לכך שבגאולה יהיו בנ"י בשלימות ויקיימו את הוראות השופטים ללא צורך בשוטרים - הוא מזה שיהיו אז „שופטיך” וגם „יועציך”:

החילוק בפשטות בין שופט ויועץ הוא: שופט אינו בערך להנשפט, הוא נמצא שלא בערך למעלה ממנו - הן מצד ידיעתו והבנתו בדינים ומשפטים, והן מצד הביטול שצריך להיות להנשפט אל השופט בכדי לקבל את הדין (אפילו אם אין זה כרצונו של הנשפט); השופט פוסק את הדין ומשפט בדרך ציווי וגזירה (- מלמעלה למטה), והנשפט חייב לקבל זאת בקבלת עול (בין אם הוא מבין זאת ובין אם לאו).

משא"כ יועץ כשמו כן הוא - הוא נותן עצה טובה²⁴, בלשון חז"ל²⁵ - „עצה טובה קמ"ל". וזה מורה שהיועץ (בתור יועץ) נמצא בערך להשומע ומקבל העצה, ולכן מדבר היועץ אליו (לא מלמעלה למטה בדרך ציווי וגזירה, אלא) כידיד טוב המדבר עמו שזה בשוה ונותן לו עצה

²⁴ ע"ד מציאותו של השופט. או בכדי לסייע לבני בקיום עניני ב"ד [לדוגמא: ליישר הדרך עבור עדי ראה בקידוש הלבנה בכדי שיוכלו להגיע לב"ד בנקל ובוריות (ע"ד תוספתא שקלים פ"א). ראה גם סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 663].

אמנם, מכיון שפשטות ועיקר הפירוש ד„שוטרים” הוא „בעלי מקל ורצועה כו", לא נזכר זה בדיבור ביעוד הגאולה.

²⁴ דפשוט שההבטחה בהגאולה הוא, שיועץ („יועציך”) עצה טובה דוקא.

²⁵ עירובין לט, א. וש"נ.

²⁶ ראה גם בארוכה סה"ש תנשא ח"ב ע' 750-2 (לעיל ע' 351-2).

²⁷ להעיר מהמבואר (לקו"ת שה"ש כג, ד. ובכ"מ) ע"ד החילוק בין אתעדל"ע הבאה ע"י אתעדל"ת (שהיא מבחי' פנימיות האור) לאתעדל"ע הבאה מצד עצמה (שנמשכת מבחי' נעלית יותר, מבחי' כוונת שאין אתעדל"ת מגעת שם). - אלא דשם קאי דוקא באתעדל"ע הבאה ע"י ולאחרי עבודת האדם בבחי' אתעדל"ת.

צייוי מלמעלה, ללא התחשבות (כ"כ עיקרית) בהכשרת כלי המקבל - לכן ישנו הפסק (באיכות, ובמילא גם בזמן) בין דברי השופט לקיומם ופעולתם בפועל, כיון שלאחרי פס"ד השופט צריך רק אז להתחזיל דבר חדש - קבלת הדין וקיומו ע"י הבעל דין. ולכן נאמר בזה הלשון "שופטיך כבראשונה" - שהשופטים ש"אשיבה" הם, "כבראשונה", בדרגת "ראשונה", לפני התחלת הענין.

משא"כ בפעולת היועץ, שבה נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות המקבל, הרי שומע העצה הוא כלי מוכשר לזה, והעצה נאמרת בכוונה שהיא תתקבל אצל השומע, היינו, שעצם ענין (נתינת) העצה מורה על כך שכבר ישנה התחלת הענין, כיון שהשומע כבר מוכן לכך, והעצה היא רק כדי לגלות זאת בו ולהראות לו כיצד זוהי (עצה) לטובתו, וגם בזמן - שתיכף לאמירת העצה ישנה התחלת קיום העצה. ולכן נאמר "יועציך כבתחלה", שה"יועציך" שישובו בימות המשיח הם "כבתחלה", בדרגת "תחלה", הם קשורים עם תחלת קיום העצות בפועל.

ועפ"ז מובן גם הלשון "יועציך" לשון נוכח, היועצים שלך - כיון שבעצה מודגש שזהו ענין שלך; והכוונה בזה היא, שע"י "יועציך" ייעשו גם ה"שופטים" - "שופטיך" לשון נוכח, שהוראות השופטים (שהם מצ"ע שלא בערך הנשפט) יתקבלו אצלו באופן פנימי, כקבלת העצות.

ויש לקשר זה עם הנאמר בפרשתנו - "שופטים גו' תתן לך בכל שעריך":

שער (העיר) הוא הפתיחה וההתחלה להכנס לעיר. והכוונה היא, שמינוי השופטים (והשוטרים) - בזמן שבו צריכים לזה) יהי' באופן ד"ת, תתן לך בכל שעריך" לשון נוכח, שההוראות ופסקי

בערך להאדם ומתלבש בו באופן פנימי; וסיוע ונתינת כח הבא מדרגא שלא בערך אליו. ועד"ז י"ל ישנם שני ענינים אלו בהסיוע לעבודה הבא מבנ"י עצמם: "שופטיך" - שענינם הוא תורה (דבר השם) - נותנים סיוע מלמעלה²⁸ שלא בערך האדם, ו"יועציך" - מסייעים לו באופן של התלבשות פנימית, באופן שמרגיש שזוהי טובתו.

ו. עפ"ז יובן החילוק שב"שופטיך" נאמר "כבראשונה" וב"יועציך" - "כבתחלה"²⁹:

החילוק בין "ראשונה" ו"תחלה" הוא: ראשון דמעיקרא משמע³⁰, היינו שזהו (או שיכול להיות) קודם התחלת הענין³¹. משא"כ "תחלה" מורה על התחלת הענין בפועל.

ויש לומר שזהו החילוק בין "שופטיך כבראשונה" ו"יועציך כבתחלה" (שגם כפי שהשופטים והיועצים היו פעם³², ישנו חילוק עיקרי ביניהם המודגש בשינוי הלשון "כבראשונה" ו"כבתחלה"): כיון שבפעולת השופט נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות השופט, וזה בא בדרך

(28) ראה סד"ה שופטים העת"ר (המשך תער"ב ח"ב ע' אקיד).

(29) להעיר מהפירושים עה"פ - באו"א.

(30) פסחים ה, א. וראה גם פרש"י בא יב, טו (ד"ה אך).

(31) וגם לפי הפירוש הפשוט ב"ראשון", שהוא הראשון של הבא לאחרי זה (ויש שני לו), הרי הוא מובדל ומרומם מהם. משא"כ "תחלה" - התחלת הענין - מורה על קירוב להבא לאחרי זה. ע"ד המבואר בהחילוק בין הלשון "ראש השנה" ו"תחלת השנה", שהראש הוא למעלה ומרומם (ולכן) כולל כל אברי הגוף, משא"כ תחלה אפשר להיות רק התחלת הענין.

(32) ראה יל"ש עה"פ ישע"י שם (רמו שצא): ואשיבה שופטיך זה משה ואהרן ויועציך זה דוד ושלמה (וראה בבאור הגר"א עה"פ).

ביאת המשיח לא יצטרכו ל"שוטרים", כיון שאז יהיו "שופטיך" ו"יועציך" בשלימות - הן המשפטים והוראות התורה הבאים ע"י "שופטיך" ביחד עם נתינת כח הנעלית שבוה, והן העצות הטובות הבאות ע"י "יועציך", המביאות זאת בפנימיות בהאדם, ודוקא ע"י שני ענינים אלו נעשה יהודי חדור לגמרי בתורה ומצוות ואלקות³⁸, כך שאינו צריך יותר לשוטרים (כפי" והכרח) כדי לקיים את דבר ה':

ע"י "שופטיך" בלבד, הוראות התורה שיהודי מקבל בקבלת עול בדרך ציווי וגזירה - חסרה העבודה הפנימית, החודרת בהבנתו והרגשותיו, הבאה ע"י "יועציך". ובמילא נשאר עדיין נתינת מקום ואפשריות (בכחות הפנימיים שלו) לענין הפכי; ע"י "יועציך" בלבד, שזהו עצה טובה עבור השומע והמקבל, חסר כח התורה והסיוע שלא בערך הבא ע"י פס"ד השופט (כנ"ל), כלומר, בגילוי אלקות שבוה. דוקא ע"י שני הענינים - "שופטיך" ו"יועציך" - נפעל שהאדם עצמו (באופן של התלבשות בפנימיות מציאותו שנתקבל אצלו ע"י "יועציך") מתנהג ע"פ הוראות התורה (ע"י "שופטיך"), שאז אין יותר מקום ואפשריות שהאדם יצטרך לכפי" (ע"י שוטרים) לקיים את הוראות השופטים.

ה. מהאי טעמא גופא שצריך להיות "יועציך כבתחלה" בכדי להביא את שומע

דינים (דה)שופטים - שהם מצ"ע באופן של הבדלה³³, ומתקבלים בדרך ציווי וקבלת עול - יתקבלו אצל בני" וירדו "לך (ויתירה מזה) בכל שעריך", בפנימיות, באופן שנעשה התחלה ו"שער" - "שעריך".

וימתק ע"פ הפירוש בזה³⁴ בעבודת ה', ש"שעריך" קאי (גם) על שערי (אברי) האדם (עיניו, אזניו, אפו ופיו, כדלקמן סי"ב) שהם "שער" ופתיחה בינו ובין כל הסובב אותו, ו"בכל שעריך" צריך להיות "שופטים תתן לך" - שכל אבריו וכחותיו יונהגו ע"י ה"שופטים" שבנפשו, המוחין דנפשו האלקית (שופטים)³⁵, שאתם הוא לומד תורה. היינו, שלימוד התורה והוראות התורה (שופטים) שלו ינהיגו וירדו ויתלבשו - ובאופן ד"תתן" ד"כל הנותן בעין יפה הוא נותן"³⁶ - "בכל שעריך", בכל איבריו וכחותיו הפנימיים, באופן שחודרים בו לגמרי - "שעריך", השער וההתחלה שלו. שזה נפעל ע"י "יועציך", שהם "כתחלה"³⁷ כנ"ל.

ז. עפ"ז יובן הטעם לכך שלאחרי

33 ולכן נאמר "שופטים ושוטרים" בלשון סתם.

34 ש"ך עה"ת ריש פרשתנו. וראה בארוכה אוה"ת פרשתנו ע' תתכ. ועוד.

35 ראה תניא פי"ג.

36 ראה ב"ב נג, א. א. סה, א. עא, סע"א. רמב"ם הל' מכירה פכ"ה ה"ד. הל' זכיה ומתנה פי"א הכ"ב.

37 והטעם שלא נאמר "יועציך" בפרשתנו - כי בלשון התורה נאמר הכל בכללות, ובכללות הציווי הוא "שופטים גו' תתן לך בכל שעריך" (וזה כולל ברמו גם הפרט ד"יועציך", שהעבודה צ"ל בפנימיות), ובהיותו ציווי לדורות ה"ז כולל כל המצבים, גם כשזקוקים לשוטרים (כנ"ל ס"ג); מאש"כ ביעוד הגאולה, עיקר החידוש ד"ואשיבה שופטיך גו'" נעשה ע"י "שופטיך" ו"יועציך", כדלקמן בפנים.

38 ע"ד הידוע (ראה תניא פל"ו - מו, א) שלע"ל תתמלא שלימות הכוונה ד"דירה לו יתברך בתחתונים" (ראה תנחומא נשא טז. שם בחוקותי ג. במדב"ר פי"ג, ו) - ששני ענינים בזה: השלימות בגילוי אלקות, "דירה לו יתברך", "לו" לעצמותו (המשך תרס"ו ס"ע ג. ובכ"מ - נסמנו בסה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא הערה 32); וגם, שהדירה לו ית' תהי' "בתחתונים", בגדרי התחתונים.

ושוטרים תתן לך בכל שעריך" הוא ציווי עיקרי ויסודי⁴³ בכל המקומות, גם בחוץ לארץ, ובכל הזמנים, גם בזמן הזה (בתור שליחותם של ב"ד הראשונים)⁴⁴, וכמו שנאמר בפרשתנו⁴⁵ - „ובאת גו' אל השופט אשר יהי' בימים ההם“⁴⁶ ודרשת והגידו לך את דבר המשפט, ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך“, עד שהשופט אשר יהי' בימים ההם“ בכל דור הוא „כשמואל בדורו כו' (עד) כמשה בדורו“⁴⁷.

ושלימות ענין השופט והחכם הוא כאשר נוסף לזה „נהנין ממנו עצה ותושי“⁴⁸, או שנוסף על השופט רב מורה הוראה בדורו יש לו (בנפרד) גם „יועצין“ („עשה לך רב“⁴⁹ וכיו"ב), הנותן לו עצות ביראת שמים ועבודת ה'.

וע"י הציות ל„שופטיך“ - רב מורה הוראה שלו, הנותנים את פסקי הדינים

העצה להבנה והרגשה פנימית בתומ"צ וביהדות, באופן שזה נעשה ה„תחלה“ וה„שער“ שלו (ולא שנשאר כדבר חדש שהוא שלא בערכו) - מובן, שזה צריך לבוא ע"י עבודת היהודי עוד קודם הגאולה, עבודה לפי ערכו, צעד אחר צעד ודרגא אחר דרגא, בכדי להכין אותו ולעשותו כלי מוכשר לקבל את הגילויים דימות המשיח, כולל - „ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצין כבתחלה“.

ונוסף לזה: ע"פ הידוע שתכלית השלימות דימות המשיח „תלוי במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות, כי הגורם שכר המצוה היא המצוה בעצמה כו“³⁹. וכל ההמשכות מלמעלה באות באופן דמדה כנגד מדה⁴⁰, שעבודתו של יהודי צריכה להיות מעין ההמשכה שהוא ממשיך ע"י עבודה זו⁴¹ (ועי"ו נעשה כלי פנימי להמשכה) - מובן בנדודי, שבכדי להגיע ולקבל את המצב ד„ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצין כבתחלה“ בימות המשיח, צריך להיות ביהודי מעין זה בעבודתו נכשיו - שיהדות ותומ"צ יהיו אצלו בשני האופנים: בדרך „שופטיך“ - קבלת עול בקיום הוראות התורה, ובדרך „יועצין“ - שהוראות התורה יתקבלו אצלו בפנימיות כעצה טובה.

וענין זה נפעל עי"ז שבני בכל דור ודור מציינים ל„שופטים“ ו„יועצים“ של דורם - כמבואר בפוסקים⁴², ש„שופטים

43 ראה חינוך מצוה תצא: המצוה הזאת עמוד חזק בקיום הדת.

44 גיטין פה, ב ובתורה במילתא. ב"ק פד, ב. טור חו"מ סימן א. וראה רמב"ם הל' סנהדרין פ"ה ה"ח (בנוגע לחוץ לארץ). וראה אנציקלופדי תלמודית שם ע' קנא. ע' קסא ואילך. וש"נ.

45 יו, ט"י.

46 „אין לך אלא שופט שבימך“ - פרש"י עה"פ, מ"ה כה, ריש ע"ב. וראה גם ספרי עה"פ.

47 ר"ה שם. פרש"י פרשתנו יט, יו (ד"ה אשר); טור חו"מ סכ"ה (ושם הובא רק שיפתח בדורו כשמואל בדורו). וראה של"ה פרשתנו שעו, א"ב.

ואיתא בראשונים (רא"ש סנהדרין ספ"ג. ב"ק קיב, ב. מרדכי סנה' שם סתש"ט. ועוד. וראה אנציקלופדי תלמודית ערך ב"ד הגדול ע' קפ. וש"נ) - שבזמן הזה שאין לנו ב"ד הגדול, כל ב"ד חשוב שבדור נקרא ב"ד הגדול. וברמב"ם ריש הל' ממרים (בנוגע לב"ד הגדול): כל מי שמאמין במשה רבינו ובתורתו חייב לסמוך מעשה הדת עליהם ולהשען עליהם.

48 אבות פ"ו מ"א (הפרק דשבת זה).

49 שם פ"א מ"ו. שם מט"ו.

39 תניא רפ"ז.

40 ראה סוטה ת, ב. ט, ב. וש"נ. תוספתא סוטה רפ"ד. מדרש לקח טוב שמות ג, ו. ועוד.

41 ראה בארוכה סה"מ מלוקט ח"ג ע' מ"ח. וש"נ.

42 רמב"ם הל' סנהדרין פ"א ה"א"ב, ע"פ סנהדרין נו, ב. מכות ז, א. וראה אנציקלופדי תלמודית ערך בית דין בתחלתו (ע' קנ). וש"נ.

באופן שמתאחד עם זה⁵⁹ - „מתלבשת בשכלם והשגתם במראה הנבואה וגם במחשבתם ודיבורם כמ"ש⁶⁰ רוח ה' דיבר בי ומלתו על לשוני"⁶¹, וענין הנבואה צריך לבוא בגלוי דוקא בדיבור, „כל לשון נבואה אדם המכריז ומשמיע לעם כו' והוא מגזירת נבי שפתיים⁶² כו"⁶³, לא כתורה שיכולה (מצד ענינה) להשאר במחשבה; וגם לתוכן הנבואה יש שייכות לעולם, „אין⁶⁴ הנביא עומד אלא להודיענו דברים העתידיים להיות בעולם כו"⁶⁵.

ויש לומר לכאורה, שתורה ונבואה הם בכללות ע"ד החילוק בין „שופטיך“ ו„יועציך“: שופט ענינו - לפסוק דיני התורה, וזה בא בדרך ציווי וגזירה. יועץ נותן עצה ה„מלובשת“ בלבושים של שומע העצה, בהבנתו והשגתו - ע"ד ענין הנבואה⁶⁶ (הקשורה⁶⁷ עם כליות יועצות⁶⁸, בחי' נצח הווד⁶⁹), שהנביא (שאינו שופט⁷⁰) נותן עצה בנוגע להנהגה בעניני העולם („דברים העתידיים להיות

והוראות התורה, ו„יועציך“ - פועלים ונעשים כלי פנימי (ע"י יועציך) בכדי לקבל את ה„ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך (לשון נוכח - יועץ שלך) ככתחלה“, גם הענינים שלא בערך (שופט), כנ"ל.

ט. דוגמא להנ"ל ישנה מהחילוק בין דברי תורה ודברי נבואה⁵⁰ (שאודות שניהם מדובר בפ' שופטים⁵¹):

תורה היא למעלה מהעולם (קדמה לעולם⁵²). תורה היא חכמתו ורצונו של הקב"ה⁵³, שהיא למעלה משייכות לגדרי העולם, כשם שלית מחשבה תפיסא ביי כלל⁵⁴ [והגם שהתורה „ירדה ונסעה כו"⁵³ ובאה בהתלבשות בהבנה והשגה למטה, עד ש„נקראת על שמו"⁵⁵, אך היא נשאת בעצם מהותה - עצם התורה - למעלה מהבנה והשגה]. ולכן גם אופן פעולת התורה בעולם - הוא בעיקר בדרך ציווי ופס"ד מלמעלה.

משא"כ נבואה - אע"פ שהיא דבר הוי', ה"ה התגלות אלקות לנבראים, „גילה סודו אל עבדיו הנביאים“⁵⁶, בגדרם הם⁵⁷ (אם ישנם התנאים דחכם גבור כו"⁵⁸), שנקלטת בדעתו ושכלו של הנביא,

50) הבנא להלן, ראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 142 ואילך. ספר השיחות תשמ"ח ח"א ע' 211 ואילך.

51) יו, ה ואילך. יח, יד ואילך.

52) ראה שבת פח, ב. פסחים נד, א (וש"ג). מדרש תהלים צ, ד. בר"פ"י, ב. תנחומא וישב ד. וש"ג. ח"ב מט, א. וראה סה"מ תש"ח ס"ע 272.

53) תניא פ"ד.

54) תקו"ז בהקדמה (יו, א).

55) ראה קידושין לב, ריש ע"ב (ובפרש"י).

ע"ז יט, א.

56) עמוס ג, ז.

57) ראה שער רה"ק ושער היחודים (להאריז"ל) בתחלתם.

58) רמב"ם הלי' יסודי התורה רפ"ז.

59) ראה בארוכה לקו"ש חכ"ג ע' 86 ואילך.

60) שמואל"ב כג, ב.

61) שעהיוה"א ספ"ב. ולהעיר מתו"ח בא קמ, ב ואילך.

62) ישע"י נז, יט.

63) פרש"י וארא ז, א.

64) רמב"ם שם פ"י ה"ג.

65) כולל גם „לצוות על דברי התורה ולהזהיר העם שלא יעברו עליי" (שם פ"ט ה"ב), ואפילו בנוגע לנביא עצמו, „להרחיב לבו ולהוסיף דעתו כו" (שם ספ"ז) - תכלית ומטרה השייכות להעולם ודהאדם כו'.

66) ראה אוה"ת נ"ך ע' שסח, מוז"ג קצג, ב.

67) שער הנבואה להאריז"ל, הובא בשעהיוה"א פ"ה (פ, א).

68) ברכות סא, סע"א, וש"נ.

69) ראה ספר הליקוטים דא"ח צ"צ ערך עצה ע' שנה. וש"נ.

70) ראה הקדמת הרמב"ם לפירוש המשניות ד"ה והחלק השני בסופו.

הנבואה, משמתו נביאים האחרונים⁷⁹).
 ויתירה מזו: הרמב"ם כותב באגרת
 תימן⁸⁰, שבשנה מסויימת (כפי שמחשב
 שם) „תחזור הנבואה לישראל“, „ואין
 ספק שחזרת הנבואה היא הקדמת משיח
 (שנאמר⁸¹ ונבאו בניכם ובנותיכם וגו')“.
 ויש לומר שהביאור בזה מובן ע"פ
 המדובר לעיל בענין „ויעצין כבתחלה“,
 שבכדי שיוכלו לקבל את הגילויים דימות
 המשיח, צריכה להיות התחלה בזה
 בהעבודה עתה - בזמן הזה - בבחי'
 „ויעצין“ (ע"ד הנבואה), המשכה (עצה)
 שמתקבלת אצל האדם (באופן שיש לו
 שייכות לזה כבר „בתחלה“), וזה מאפשר
 לו לקבל באופן פנימי את גילוי האלקות
 בימות המשיח, הן ד„שופטיך“ והן
 ד„ויעצין“, כנ"ל.

ולכן הלכה היא לדורות - גם בזמן
 הגלות - ש„מיסודי הדת לידע שהא"ל
 מנבא את בני האדם“, שתמיד (בכל
 הדורות) שייך הענין דגילוי הנבואה
 למטה, עד לדרגת נבואה שהיא מעין
 דנבואת משה, „נביא⁸² אקים להם מקרב
 אחיהם כמוך⁸³“ - שלימות ענין הנבואה,
 כמבואר ברמב"ם בארוכה⁸⁴.

ועפ"ז יש לומר הטעם לכך שהרמב"ם
 מאריך⁸⁴ בנוגע לאופן נבואת משה,

בעולם⁸⁵ „כגון, לכו למקום פלוני או אל
 תלכו עשו מלחמה היום או אל תעשו
 כו"⁸⁶.

וכשם שישנו הציווי לשמוע
 ל„שופטיך“ בכל הזמנים, כמ"ש
 בפרשתנו: „ובאת גו' אל השופט אשר
 יהי' בימים ההם“ (כנ"ל ס"ו), כן הוא גם
 בנוגע לנביאים - כמ"ש אח"כ בהמשך
 הפרשה⁸⁷: „נביא מקרבך מאחריך כמוני
 יקים לך ה' אלקיך אליו תשמעו“, וכפי
 שמאריך הרמב"ם בספר המדע⁸⁸,
 ש„מיסודי הדת לידע שהא"ל מנבא את
 בני האדם“, ועל המצוה לשמוע לנביא,
 כמבואר שם⁸⁹ פרטי הדינים בזה.

כיון שהרמב"ם מביא זאת בספר
 „הלכות הלכות“⁷⁴ (ובאריכות גדולה),
 ועם ההקדמה שזוהו „מיסודי הדת“ -
 מובן, שזוהי הלכה הנוגעת לבנ"י בכל
 הדורות. והגם שאמרו תז"ל⁷⁵ „משמתו
 נביאים האחרונים חגי וזכרי" ומלאכי
 נסתלקה רוח הקודש מישראל“ - דובר
 פעם⁷⁶ הפירוש בזה שזה לא נתבטל לגמרי
 (אלא „נסתלקה“, אבל לא „בטלה“ או
 „פסקה“⁷⁷), וכדמוכח מזה שגם אח"כ
 מצינו השראת רוח הקודש אצל כמה
 וכמה⁷⁸ (וכמובן גם מזה שבספרו הלכות
 - בין כל התנאים בנוגע לנבואה - אין
 הרמב"ם מביא שום תנאים בנוגע לזמן

(79) ראה לקו"ש שם ובהערה 25.

(80) פרק ג.

(81) יואל ג, א.

(82) פרשתנו יח, יח.

(83) דאף שנאמר „ולא קם נביא עוד בישראל

כמשה“ (ברכה לד, י. וראה רמב"ם שם פ"ו ה"ו),
 הרי מפרש תומ"י שהוא בענין „אשר ידעו ה' פנים
 אל פנים“. וכמובן מהבטחה בפרשתנו „נביא
 מקרבך מאחריך כמוני גו'“, „נביא אקים להם מקרב
 אחיהם כמוך“ (כבפנים). ראה גם לקו"ש ח"א ע'
 59.

(84) שם.

(71) רמב"ם שם פ"ט ה"ב.

(72) יח, טו.

(73) פרק ז"י.

(74) הקדמת הרמב"ם לספר היד.

(75) יומא ט, ב. סוטה מה, ב. תוספתא שם

פ"ג, ד. סנהדרין יא, א.

(76) לקו"ש ח"ד ע' 72 ואילך.

(77) כהלשון בגמ' סוטה שם בנוגע לכמה

דברים שבטלו.

(78) ראה שערי קדושה (להרח"ו) שער ג פרק

ז. פרקי גילויים להר"ר מרגלית בפתיחתו לשו"ת

מן השמים. ושו"ת וראה גם לקו"ש שם ע' 73.

לדעת בתור הלכה גם בזמן הזה (עוד קודם הגאולה), שישנה המציאות דגילוי הנבואה (אצל משיח עוד לפני הגאולה), כמעין והתחלת ("יועציך כבתחלה") שלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה. היינו, שאין זה חידוש שיתחדש רק לאחרי הגאולה, אלא שהתחלה בזה נפעלת עוד קודם בבחי' "יועציך כבתחלה", ולכן כותב זאת הרמב"ם בספר ההלכות שלו (ובפרט שהרמב"ם כותב בספרו גם את ההלכות הנוגעות לימות המשיח, גם - ההקדמה לזה).

י. ע"פ הנ"ל יובן החידוש דדורות האחרונים בכלל ובפרט דדורנו זה ובפרט בזמן זה, שע"פ הכרות והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו כבר סיימו הכל (כנ"ל ס"א), וע"פ כל הסימנים אוחזים כבר ברעיים האחרונים לפני הגאולה:

מהזמן שהתורה צוותה "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך" ובמשך הדורות מאז, ובפרט הדורות (הקודמים) של הגלות - כיון שלא זכו והגאולה לא באה אז, ה"ז ראוי שעדיין לא נסתיימו מעשינו ועבודתינו ועדיין נותר רושם מענין ד"חטאינו" (ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"⁸⁵), ובגלל ההעלם והסתר דעולם עדיין לא אחזו בשלימות בהמצב והזמן ד"שופטיך" (ובפרט ד), "יועציך", והיו צריכים ל"שוטרים" (לכפות שיתנהגו ע"פ משפט השופטים).

אבל לאחרי הריבוי הכי מופלג ד"מעשינו ועבודתינו" במשך כל הדורות, מובן שמתקברים יותר ויותר למצב זה.

ובמיוחד בדורות האחרונים, כאשר ניתוסף הענין דגילוי פנימיות התורה, החל מה"מצוה לגלות זאת החכמה" בזמן

דלכאורה: מאי דהוה הוה⁸⁵ - למאי נפק"מ בזה בספר הלכות הלכות לבנ"י בכל הדורות? ואם זה נוגע לזמן שלאחרי ביאת המשיח כאשר "משה עמהם"⁸⁶, הרי יראו זאת בעצמם, ואין צריך לומר הלכה על זה עכשיו?

והביאור בזה: בכל הדורות - גם לפני תח"מ של משה - נוגע לדעת את ההלכה ש"הא-ל מנבא את בני האדם" (גילוי אלקות בגדרי הנבראים), עד השלימות בזה כפי שהי' אצל משה⁸⁷. ויתירה מזו - בכל דור שייך ש"נביא אקים להם גו' כמוך", כמבואר ברמב"ם⁸⁸ ש"כל נביא שיעמד אחר משה רבינו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה כו'", כלומר, שכל נביא הוא המשך נבואת משה ותורתו⁸⁹ (אלא שבגילוי הנבואה ישנם חילוקי דרגות, כמבואר ברמב"ם⁹⁰). ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובפרט לאחרי ש"תחזור הנבואה לישראל", שהיא "הקדמת משיח" (כנ"ל) - הנבואה שתהי' אצל משיח צדקנו (ש"נביאו"⁹⁰ גדול הוא קרוב למשה רבינו"⁹¹), ואמרו חז"ל⁹² ש"גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון", ובכל דור ודור ישנו אחד הראוי לזה - לכן צריכים

(85) ע"ד יומא ה, ב. ועוד.

(86) יומא שם. וראה תוד"ה אחד - פסחים

קיד, ב.

(87) לקו"ש חכ"ג ע' 71. ע"ש.

(88) שם פ"ח ה"ב.

(89) שנבואת משה (שלימות הנבואה) מאמתת

אמיתית התורה (ראה לקו"ש ח"ט ע' 185).

(90) רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב.

(91) ובתנחומא (ס"פ תולדות) משמע שהוא

נביא גדול משה - ראה לקו"ש ח"ו ע' 254. -

ועצ"ע.

(92) ראה שמו"ר פ"ב, ד. וז"א רנג, א. שער

הפסוקים פ' ויחי. תו"א ר"פ משפטים. ועוד.

ובפרט ע"י הגילוי תורת חסידות חב"ד, בהתלבשות בחכמה בינה ודעת בהבנה והשגה, באופן שזה מובן אפילו בשכל דנפש הבהמית - עכ"פ בבחי' „עצה טובה קמ"ל" - שמתקבלת בשכל ורגש האדם, וע"י גילוי פנימיות התורה בחב"ד שבשכל („יועציק") - עד באופן ד„טועמי" חיים זכו"ם¹⁰² (שע"י הטעימה טועמים את עצם הדבר) - נעשה שער („שער"י) והתחלה („יועציק כבתחלה") לגילוי פנימיות התורה לע"ל, וע"י הטעימה והתחלה עכשיו - נעשים בני" וכל העולם כלי פנימי לגילוי פנימיות התורה שלאחרי זה ע"י משיח צדקוני¹⁰³.

ובכל זה גופא ניתוסף עוד יותר בדורנו זה - כאשר ישנה השלימות דיפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המוכן בשכל בני אדם, אפילו של זה הנמצא בחוצה שאין חוצה הימנו, וגם - תרגום פנימיות התורה ותורת החסידות בלשון עם ועם¹⁰⁴ [רוסית¹⁰⁵, וכיו"ב] ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא

האריז"ל⁹⁴, ואח"כ - „יפוצו מעינותיך חוצה" ע"י רבותינו נשיאנו - שעל ידם „תחזור נבואה לישראל" (בלשון הרמב"ם הנ"ל)⁹⁶, „גלה סודו אל עבדיו הנביאים", הם הנם נביאי דורנו⁹⁷ עד „נביא מקרבך גו' כמוני" (בהיותם אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודראו⁹⁸), והם „שופטיך" ו„יועציק" דדורנו:

הן „שופטיך" - בהיותם נשיאנו, ונשיא (מלשון התנשאות) הוא למעלה שלא בערך מאלו שעליהם הוא נשיא (ע"ד מ"ש⁹⁹, ויגבה מכל העם משכמו ומעלה), וגם רבותינו המלמדים תורה לכל העם - ע"ד „שופטיך"; והן „יועציק" - הנותנים עצות בעניני תורה ויראת שמים¹⁰⁰, עד גם עצות בענינים גשמיים (ענין הנביאים)¹⁰¹.

94 אגה"ק סכ"ו (קמב, ב).

95 ראה אגה"ק דהבעש"ט - נדפסה בכתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ.

96 ראה לקו"ש ח"ב ע' 589.

97 „הבעש"ט ז"ל אשר כמוהו לא הי' מימות הראשונים פלאי פלאות נסים היוצאים מהטבע אשר היו נראים על ידו כאשר שמעתי מאדמו"ר נ"ע שהוא ותלמידיו הה"מ נ"ע היו רואים מסוף העולם ועד סופו ממש בעין רא' והיו אומרים מה שהיו רואים כאשר הי' נראה בעליל לתלמידיהם, והיינו ע"י שהי' גלוי לפניהם אור שנברא ביום ראשון שהשי"ת גנוז בתורה, הנה כל אלה המופתים האמיתים מגלים גילוי א"ס ב"ה הבע"ג. גם מוקני נ"ע שמענו עתידות קולע אל השערה" (ספר החקירה להצ"צ מצות עדות ספ"ח, סה) סע"א, וראה שם נ, סע"א.

98 חז"ג רע, א. תקו"ז תס"ט (קיב, רע"א. קיד, רע"א). ובב"ר פנ"ו, ז: „אין דור שאין בו כמשה". וראה תניא פמ"ד (סג, א). אגה"ק ביאור לסי' ז"ך בסופו (קמז, ב).

99 שמואל"א י, כג.

100 ראה אגה"ק סכ"ב (קלד, א).

101 אגה"ק שם. - ואף שכתב אדה"ז שם, וזכרו ימות עולם כו' ואי' איפוא מצאתם מנהג זה כו' להיות מנהג ותיקון לשאלו בעצה גשמיות כדת

מה לעשות בעניני העולם הגשמי כו' כ"א לנביאים ממש אשר היו לפנים מישראל כו" - מ"מ, ידוע שלאחרי זה נתקבלו אצל אדה"ז - ורבותינו נשיאנו ממלאי מקומו - שאלות חסידים בענינים גשמיים (ראה אגה"ק שלו הידועה ד"ה נפש השפלה - אגרות-קודש אדה"ז סס"ה ע' קנא ואילך), וענה עליהן (ראה ס' שעורים בספר התניא לאגה"ק שם ע' 1585).

102 שער הכוונות ענין טבילת ערב שבת. פע"ח שער יח רפ"ג. ועוד. וראה בכ"ז לקו"ש חט"ו ע' 282 ואילך. ח"כ ע' 173. וש"נ.

103 ראה לקו"ת צו יז, א"ב. שער האמונה פנ"ו ואילך. סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך פ"ג.

104 ראה לקו"ש ח"ג ע' 862 ואילך. חכ"ד ע' 10.

105 חכ"ו ע' 299 ואילך. שם ע' 315. סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 629. לקו"ש חל"ו ע' 44-43. וראה לקו"ש ח"ג ע' 180.

106 ראה סה"ש שם הערה 54. לקו"ש ח"ג ע' 180.

שאפשר להגיע אליהם - שצריכים לקבל על עצמם ולקחת על עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות והעצות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו - "מאן מלכי רבנן"¹¹¹ בכלל, ובפרט נשיא דורנו - הבא בהמשך לרבותינו נשיאינו שלפניו - שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו, וכציווי התורה הנ"ל¹¹²: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצונו", "אליו תשמעו"¹¹², וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלמויות שצריכים להיות לנביא ומראה אותות ומופתים - כפי שראינו ורואים בהמשך קיום ברכותיו אצל נשיא דורנו - הרי, "אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעו", עי"ז ש"יאמר דברים העתידים להיות בעולם ויאמנו דבריו"¹¹² (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),

ויתירה מזו: "נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא - כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, ונמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' - הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"¹¹³; וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד "קודם שיעשה אות", ו"אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמה אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר¹¹⁴ לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו"¹¹³, כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא

דורנו, ובאופן הולך ומוסיף ואור, עד לימים האחרונים - שנדפס גם (ספר התניא, תושב"כ דחסידות¹⁰⁶), ב"ברניל", הכתב עבור "סגי נהור"¹⁰⁷ ר"ל (כמדובר לעיל¹⁰⁸).

וע"פ ההכרזה הנ"ל דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו את כל עניני העבודה, כולל העבודה דרבותינו נשיאינו כ"שופטיך" ו"יועציך" עד היום הזה, ו"אכשור דרי"¹⁰⁹ כפשוטו - מובן, שכבר הגיע הזמן ד"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה" בתכלית השלימות (ואין צריכים לשוטרים, כיון שכבר הכל מבורר), לאחר הטעימה וההתחלה בזה ע"י רבותינו נשיאינו¹¹⁰.

יא. מזה מובן הלימוד לכל או"א בעמדנו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים האחרונים והגלות - שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:

לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו

(106) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר - נדפס בקיצורים והערות לתניא ע' קיה ואילך. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רכא ואילך. וראה שם ח"ה ע' ז.

(107) שזהו מפני שהוא "סגי נהור" כפשוטו - מפני ריבוי אור שנכנס בעין, וחסר בהכסויים כו' (ראה אוה"ת בראשית תתלה, ב. שה"מ תרס"ח ע' לב. המשך תער"ב ח"א ע' ערה. ח"ב ס"ע אי"כ ואילך). ועוד יש לומר, שע"י הירידה הועדד הראי' (לפי שעה), נעשה אח"כ גילוי אור וראי' ביתר שאת וביתר עוז, כיתרון האור מן החושך (קהלת ב, יג).

(108) שה"ש תנש"א ח"ב ע' 764 (לעיל ע' 364) ואילך.

(109) לשון חז"ל - יבמות לט, ב. חולין צג, ב.
(110) ראה פיה"מ להרמב"ם שבהערה 8: ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה . . . זה יהי' בלי ספק כשיכון הבורא ית' לבות בני אדם ותרבה זכותם ותשוקתם לשם יתברך ותגדל חמתם לפני בוא המשיח כו'.

(111) ראה גיטין סב, א.

(112) רמב"ם שם רפ"י.

(113) שם ה"ה.

(114) ואתחנן ו, טז.

- כדעת ה"שופטיך" ו"יועציך" - רבים. וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו - נעשה ע"ז גופא מעין והתחלת קיום התפלה¹¹¹ "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה" בגאולה האמיתית והשלימה (כנ"ל), במכ"ש מ"סוף מעשה במחשבה תחלה"¹²⁰, עאכו"כ שזה כבר גם בדיבור ("גיב שפתיים", ענין הנבואה), כנהוג לאחרונה לבטא את הדברים בדיבור, כולל ובמיוחד - שהנה הנה באה הגאולה.

- ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש - לכאורה: כיצד זה יכול לעבור ולהצליח בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך?! והמענה הוא, שאילו עניני הגאולה היו חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות והגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כבתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי" "ויועציך כבתחלה") - לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש!

יב. ובפשטות:

בעמדנו בהתוועדות חסידים בד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - צריך כל אחד, אנשים נשים וטף, לכל לראש לקבל על עצמו החלטות טובות לקיים את כל ההוראות הטובות והעצות שדובר עליהם בהתוועדות -

משום שאלו דבריו של הנביא, אלא משום שאלו דברי הקב"ה ע"י נביא זה!

[אפילו לא דברי הקב"ה שנאמרו ע"י נביא שני, אבל לא נאמרו אליו].

ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיחי' ה"שופטיך" ו"יועציך" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני" וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגת היום יום הכללית, גם ב"בכל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)"¹¹⁵,

עד - הנבואה העיקרית - הנבואה¹¹⁶ ש"לאתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא"¹¹⁷.

וביחד עם הזכות - יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו את ה"שופטיך" וה"יועציך", ולציית להוראות ועצות טובות שלו - ובלשון רבים ("שופטיך" ו"יועציך"), ריבוי משפטים וריבוי עצות, נוסף על כך שזה בא (ומיוסד על ההוראות והעצות) מ"שופטיך" ו"יועציך", "מאן מלכי רבנן", ורבותינו נשיאינו בדורות שלפני זה - שאז יש לזה גם התוקף המובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי), שאפילו אם הוא אוהו מעצמו (ואפילו אם יש לו ע"פ תורה ושו"ע ממה לאחזו מעצמו), הרי יחיד ורבים הלכה כרבים¹¹⁸

(115) משלי ג, ו. אבות פ"ב מ"ב. וראה

רמב"ם הל' דיעות ספ"ג. תושו"ע או"ח סרל"א.

(116) לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור

נביא, שזהו בודאות - ראה מאמרי אדה"ז הקצרים ע' שנה"ו.

(117) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(118) ברכות ט, א. וש"נ.

(119) ולהעיר שזוהי ברכה הי"א בתפלת שמונה

עשרה, אשר ענין אחד עשר הוא בחי' כתר,

שלמעלה מהשתלשלות דע"ס (ע"ד בחי' שופט

שהוא שלא בערך להנשפטים), הכולל ונמשך גם

בע"ס (ע"ד בחי' יועץ).

(120) פיוט, לכה דוד"ו.

שכנגד זה הם ב' העינים, ב' האזנים וב' נחירי האף. וגם הפה - טועם (היך אוכל יטעם¹²³) הן טעם מתוק והן טעם מר¹²⁴. כלומר, שהוראת השופט (ובפרטיות - השכל דנה"א) מקיפה ומורה כיצד צריך להתנהג בכל העינים בחיים - "מטעמים" לשון רבים (כמבואר בתניא¹²⁵), הן העינים שהם "מתוקים" והן העינים שהם "מרים" (בחיצונות), אבל - מגלים בהם (וזה חלק מהוראת השופט), שבאמת ובפנימיות גם הדבר המר הוא "מתוק", ואדרבה - מתיקות נעלית יותר מדבר שהוא לכתחילה מתוק (ע"ד המעלה דחסדים הנסתרים).

ובאופן - שכל הפרטים ופרטי פרטים דחיי היהודי חדורים ומונהגים ע"פ הוראות ה"שופט" וה"יועץ" שלו - נשמתו.

וכך גם בכללות יותר - כל איש ואשה הם ה"שופט" וה"יועץ" דביתם ובני ביתם, וצריכים להנהיג את הבית ע"פ הוראות ועצות התורה.

עד בכללות עוד יותר, כנ"ל - שכאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, מקבלים על עצמם ומקיימים את הוראות שופט ויועץ הדור. ומשפיעים כך על אשתו ובני ביתו, עד על כל אלו שיכול להגיע אליהם.

עד גם בכללות העולם - באופן שכל העולם, גם עולם מלשון העלם והסתר¹²⁶, עם כל פרטיו ופרטי פרטיו נעשה רשות היחיד חדור בנקודה האחת והיחידה דיתידו של עולם¹²⁷ (מלשון העלם

מיוסד על תורה שבכתב ותורה שבע"פ, ודברי תורה והוראות דרבתינו נשיאינו.

שהיי" שופטים תתן לך בכל שעריך", שכל ז' שערי האדם, ב' העינים וב' האזנים, ב' נחירי האף שלו ופיו - יונהגו ע"פ הוראות תורתנו הקדושה כפי שנמסרו ע"י "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט ע"י "שופט" ו"יועץ" הדור - נשיא דורנו,

ובפרטיות יותר: כשם שישנו שופט ונביא בכל דור, וזהו "מיסודי הדת", שתמיד ובכל מקום ישנו גילוי אלקות למטה - עד"ז הוא גם בפרטיות בתוך יהודי בעצמו, יש לו נשמה, שהיא "חלק אלוהה ממעל ממש"¹²¹, ממש גם בפירושו שזה קיים באופן נצחי (גם כפי שירדת למטה לעולם הזה הגשמי).

ותוכן ההוראה ד"שופטים גו' תתן לך בכל שעריך" הוא בזה, שהוראות ה"שופט" וה"יועץ" הכללי נמשכים ועוברים ע"י ה"שופט" וה"יועץ" הפרטי שבכל נפש האלקית - שכל ה"שערים" (אברים גשמיים) שלו מונהגים ע"י ג' המוחין שלו (שופטיך), ומדותיו שבלב ("יועצך"), שכל ומדות דנפשו האלקית, הלומדת ומבינה את הוראות התורה, ובפרט כפי שמתבאר ע"י "שופט" הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר, ומוריד זאת במדות הלב שלו, אהבה ויראה וכו'¹²².

היינו, שלימוד התורה שלו צריך להיות לימוד שמביא לידי מעשה, המתבטא בהנהגתו בפועל - הן בכח הראי' שלו, הן בכח השמיעה שלו, הן בחוש הריח שלו והן בדיבור וטעימה (בפה) שלו.

ובכל אחד מהם - בשני הכיוונים דימין ושמאל, עשה טוב וסור מרע,

(123) איוב יב, יא.

(124) ראה רמב"ם הל' דיעות פ"ד.

(125) פכ"ו.

(126) ראה לקו"ת שלח לו, ד. ובכ"מ.

(127) ראה תניא ספ"ג. ובכ"מ.

(121) תניא רפ"ב.

(122) ראה שם פ"ג.

ובשנה זו גופא - נמצאים כבר בסיום השנה, בחודש אלול - חודש החשבון דשנה שעברה וחודש ההכנה לשנה הבאה. ובחודש זה כבר עברנו את ז' הימים הראשונים, ז' ימי ההיקף¹³⁵ (מיום ראשון עד יום השבת), הכוללים את כל ימי השנה (שעברה והבאה) - וא"כ מתאים עוד יותר לערוך חשבון צדק וההכנות המתאימות לשנה הבאה בנוגע לעבודה הנ"ל ד, ואשיבה שופטיך כבראשונה ויוציץ כבתחלה".

ונוסף על זה כבר עברו שלשה שבועות (למעליותא) שלמים מה, שבעה דנחמתא, ואוחזים כבר בההפטורה ד, אנכי אנכי הוא מנחמכם¹³⁶, מענה הקב"ה¹³⁷ על טענת בניי, ותאמר ציון עזבני אד' וה' שכחני¹³⁸, ובסגנון אחר - „עד מתי?!“ והקב"ה משיב ש, אנכי אנכי הוא מנחמכם, כולל - הנחמה בכפליים (אנכי אנכי) דהגאולה האמיתית והשלימה.

יג. ויהי רצון, שע"י העבודה בקיום „שופטים גו' תתן לך בכל שעריך“, באופן ד, ואשיבה שופטיך גו' הנ"ל - יקויים זה בפועל ממש, ב, שעריך בארץ ישראל, וב, שעריך דביהמ"ק השלישי, ש, טבעו בארץ שעריי¹³⁹, ובניי ע"י עבודתם מעמידים זאת מחדש¹⁴⁰, וביחד עם זה בית המקדש עצמו (שהוא בנוי ומשוכלל למעלה¹⁴¹) יורד מלמעלה

למעליותא, מבחי' „ישת חושך סתרו“¹²⁸, כפי שמגלה את עצמו „בקרבו“ ע"י „נביא אקים להם גו' כמוך“, נשיא הדור ש, הוא הכל¹²⁹, „צדיק יסוד עולם“¹³⁰,

ע"ד אבן השתי' - שנמצאת במקום מסויים בעולם הוה הגשמי¹³¹, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי דגניזה, כהארון שנגנז¹³¹ וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי) - שממנה הושתת כל העולם כולו¹³². ושני הענינים באבן השתי' - (א) נקודה אחת (ב) הכוללת הכל (ממנה הושתת כל העולם) - מרומזים גם באותיות ד, שתייה¹³³ (ועד"ז בתיבת „ישת“ ד, „ישת חושך סתרו“ כנ"ל): היו"ד מורה על נקודת הביטול (קבלת עול) - ע"ד הענין ד, שופטיך, וה, שתייה מורה על התפשטות - כנראה בצורת האותיות ש, ת וה' - ע"ד הענין ד, יועציך.

ובהדגשה יתירה בשנה זו - הי' תהא שנת אראנו נפלאות, שכוללת את רוב האותיות ד, שתייה, ובמקום היו"ד (ה'שית¹³³) בא הנ"א; והכנה לשנה הבאה - הי' תהא שנת נפלאות בינה, עם המעלה דבינה (בחי' „יועציך“ בערך לנקודת החכמה), ששרשה הוא למעלה מחכמה (ראי', אראנו)¹³⁴.

135 ראה שו"ת הרשב"א ח"א ס"ט. הובא ונת' בד"ה ויהי ביום השמיני תרע"ח, תש"ד, תש"ה, ועוד.

136 ישע"י נא, יב.

137 ראה אבודרהם בסדר פרשיות וההפטרות בשם המדרש.

138 שם מט, יד.

139 איכה ב, ט. וראה במבד"ר פט"ו, יג. ועוד.

140 ראה גם לקו"ש ח"א ע' 98. ועוד.

141 פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

128 תהלים יח, יב.

129 פרש"י חוקת כא, כא.

130 משלי י, כה.

131 יומא נג, ב.

132 שם נד, ב.

133 ולהעיר שבשנת ה'שית (שנת הסתלקות

כ"ק מו"ח אדמו"ר) התחילה תקופה חדשה בפעולתו ועבודתו כו'. ובפרט לאחר שעברו יותר מארבעים שנה מאז, כאשר ניתן לבניי „לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע“ (תבוא כט, ג).

134 ראה סה"מ מלוקט ח"ג ע' קסט. וש"נ.

ולכל בני: כתיבה וחתימה טובה¹⁴⁴, וגמר חתימה טובה, לשנה טובה ומתוקה, בגשמיות וברוחניות וברוחניות ובגשמיות וגם יחד, והקב"ה ימלא משאלות לבב כל אחד ואחת מישראל לטוב,

ובפרט - בקיום בקשת ותביעת כל א' מישראל: „עד מתי“?! „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה“, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש.

144 ראה דרכי חיים ושלום סתרפ"ד.

למטה, ביחד עם קדש הקדשים ואבן השתי" שבו, ממנה הושתת כל העולם כולו.

ובעמדנו אחרי חמשה עשר באב - שמזלו ארי'¹⁴², ר"ת (אב) אלול, ראש השנה, יוהכ"פ הושענא רבה¹⁴³ - הנה מנהג ישראל לאחל לכאו"א מישראל

142 ספר יצירה פ"ה מ"ב. רש"י ר"ה יא, ב.

ועוד.

143 של"ה במס' ר"ה שלו (ריג, א). ועוד.

לזכות

הוד כבוד קדושת

אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח שי' לעולם ועד

מתוך חיים נצחיים טובים מתוקים ושמחים

בלי הפסק בינתיים

ויהי רצון שיראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו,

חסידיו ומכלל ישראל,

וינהיג את כולנו מתוך בריאות הנכונה,

ויעלה תיכף ומי"ד ממ"ש את כל בני שליט"א

קוממיות לארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה,

והעיקר תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

